

Knud Thomsen (KF):

Det er jo en art status for vort første års medlemskab af fællesmarkedet, der skal foretages ved denne debat, og det er mit og mit partis indtryk, at de forventninger, der næredes til Fællesskabet, er blevet opfyldt.

Landbruget har, som ministeren har redegjort for det, haft et godt år og er blevet virkelig selvhjulpent, hvad det fortjente efter mange magre år.

Industrien og det øvrige erhvervsliv har fundet sig til rette under de nye forhold som omtalt af hr. Arne Christiansen, og jeg skal kun føje til, at også manglende arbejdskraft for industriens vedkommende i nogen grad har hæmmet mulighederne.

Men denne vurdering gælder naturligvis og fornuftigvis kun, når man sætter tingene på deres rigtige plads, når vi erkender, at valutakriser, råvareprisstigninger og andre prisstigninger, der følger heraf, oliekrise osv. er kommet udefra, ikke fra fællesmarkedet. Når vi endvidere klargør os, at når vi ikke har fået skattelettelser trods besparelser hos landbruget på rundt 1 mia kr., og når vi ikke har fået nogen valutaforbedring trods en merindtjening på vel 3-4 mia kr., så skyldes dette egne forhold og egen ufornuft.

De mange prisstigninger er af markedsmodstanderne blevet misbrugt på det groveste. Men én ting vil jeg gerne erindre om fra debatten før den 2. oktober 1972, én ting kan selv markedsmodstanderne ikke hævde, nemlig at deres frygt for, at Danmark skulle begynde at miste sit nationale og kulturelle særpræg, har vist sig at have nogen berettigelse i løbet af dette år. Ej heller at Danmark som forudset er blevet overskyldt af horder af fremmede arbejdere, arbejdere fra fællesmarkedets øvrige lande.

Jeg vil gerne her et øjeblik gå tilbage til det nordiske samarbejde. Gennem regeringernes arbejde, gennem Nordisk Råd, gennem en række forskellige foranstaltninger, kulturelle og andre, har der udfoldet sig et bredt, bredt nordisk samarbejde, som har medført det gode resultat, at der mellem de nordiske folk er en dyb folkelig samhørighedsfølelse og forståelse, som går langt, langt ud i befolkningerne. Jeg føler mig overbevist om, at vort fortsatte samarbejde i Europa gennem EF også vil og i alt fald bør give den danske befolkning en følelse af, at der også

syd for os i Europa er befolkninger, der kommer os ved, befolkninger, som vi også gerne skulle have et folkeligt samhørighedsforhold med, folkeslag, med hvem vi bør vise solidaritet. Det er givet, at en sådan følelse endnu ikke er vokset, i alt fald på ingen måde tilstrækkeligt, i den danske befolkning.

Det er også givet, at en sådan folkelig forståelse og solidaritetsfølelse med de forskellige folkeslag i EF er forudsætningen for, at vi overhovedet kan videreudvikle de muligheder, der ligger inden for Romtraktaten og ud over denne, for at vi kan uddybe vort samarbejde og bringe dette fremad. Jeg anser derfor det for realistisk, som ministeren bl. a. bringer til udtryk — jeg tænker på samme afsnit som hr. Niels Helveg Petersen før var inde på — at vi er bedst tjent med, at den europæiske udvikling får et organisk forløb, forstået på den måde, at man ikke presser nye ting ind i institutionernes arbejde hurtigere, end behovet derfor opstår, eller end der er forståelse for i medlemslandene. Jeg tror, det er realistisk, og jeg tror, at vi må kunne tiltræde denne attitude, selv om jeg deler hr. Niels Helveg Petersens opfattelse af, at det nok er lidt af en ændring, men sluttelig er ministeren jo minister i en mindretalsregering.

Jeg vil dernæst gøre opmærksom på, at ministeren i det følgende afsnit, som indledes med, at det er for tidligt at lægge sig fast på nogle bestemte danske standpunkter osv. osv., samtidig tilføjer — hvad jeg er ganske enig med ham i — at efterhånden som nye områder inddrages i det allerede eksisterende samarbejde, vokser behovet for at styrke og effektivisere Fællesskabets institutioner, dette gælder såvel Kommissionen som Parlamentet. Beskedent udtrykt som det er, er jeg ganske enig.

Den samhørighed, som jeg efterlyser som forudsætningen for at komme videre i vort samarbejde, mærker man stærkt, når man færdes i Europa, mellem de seks gamle lande, deres befolkninger, man mærker den stærkt i Europaparlamentet. Man er dér kommet langt længere bort fra nationale egoismen og ind i en virkelig solidaritetsfølelse. Disse lande har været sammen i 16 år, og lad mig igen tilføje: mit ofte stillede spørgsmål, om man i disse 16 år har tabt nationalt